

[Ivor Poulsen.]

ning af læreanstalten til vest for Store-Bælt vil tilføje den ubodelig og varig skade, og jeg tror, vi gør klogt i at høre lidt efter sagkundskaben i dette vigtige spørgsmål.

Højskolens afdelinger arbejder sammen og arbejder fortræffeligt, så de gennem deres arbejde har skabt respekt langt ud over landets grænser for den kgl. veterinær- og landbohøjskole. Men de er for små til at løse mange af de opgaver, som ganske naturligt lægges hen til dem i dag — det ærede medlem hr. Morten Lange var inde på det samme. Der lægges opgaver hen til den kgl. veterinær- og landbohøjskole, som kræver større afdelinger, men som også kræver, at disse afdelinger arbejder sammen med andre afdelinger inden for videnskabelige undervisnings- og forskningsanstalter, og det er dette samarbejde, der betyder så overordentlig meget, for det betyder nemlig, at vi får den fulde udnyttelse af vor videnskabelige kapacitet. Men det betyder også meget for uddannelsen af vore unge videnskabsmænd, som beskæftiges på den kgl. veterinær- og landbohøjskole, at disse unge, der en dag skal stå som arvtagere efter de nuværende professorer og lærere, får en så alsidig uddannelse, som overhovedet kan gives, og den fås ofte ved, at de unge videnskabsmænd på den kgl. veterinær- og landbohøjskole ved siden af at passe deres daglige job tilbringer mange timer om dagen på forskellige undervisnings- og forskningsanstalter.

Det ærede medlem hr. Harald Nielsen var meget skeptisk over for værdien af dette samarbejde. Nu ved jeg som sagt ikke, hvor stort et materiale udvalget har haft til rådighed, men det er i hvert fald mig bekendt, at lærerforsamlingen har tilsendt udvalget en ret fyldig redegørelse netop over dette samarbejde.

Jeg vil gerne lige nævne bare et par eksempler, og for at tage noget, der er enhver almindelig landmand særdeles bekendt, kan jeg nævne sådan noget som streptokokforskningen, og hvilken betydning denne forskning har haft for bekæmpelse af streptokokyverbetændelse. Men denne forskning er foregået gennem et intimt samarbejde mellem afdelingerne på den kgl. veterinær- og landbohøjskole og statens seruminstitut, og det er ikke et samarbejde, som

kun har bestået i brevveksling eller telefon-samtaler, men det har været et samarbejde, hvorunder de med dette spørgsmål beskæftigede videnskabsmænd færdedes fra den ene institution til den anden.

Og jeg kan nævne et andet konkret eksempel. Under Akademiet for de tekniske Videnskaber har gruppen vedrørende jordbrugsteknik og industri vedtaget at foranstalte en koordinering af de på forskellige forskningsinstitutter løbende undersøgelser over metoder til analyse af proteinstoffer. Sådanne undersøgelser vil være af den allerstørste værdi for en øget forståelse af betingelserne for en rationel proteinproduktion, for jordbrugsteknik og industri. Koordinationsbestrebelserne er planlagt at tage deres udgangspunkt ved etablering af en eksperimentel forskningsvirksomhed på den kgl. veterinær- og landbohøjskole, hvortil der skal knyttes videnskabsmænd og analyseteknikere uden for højskolen, for således optimalt at udnytte den specialistviden og det apparatur inden for proteinanalyseringen, som vi råder over på forskellige læreanstalter. Et sådant samarbejde kræver en vis tæthed af proteinforskende institutter omkring den kgl. veterinær- og landbohøjskole, og denne helt nødvendige tæthed af disse forskellige institutter er kun til stede her i hovedstadsområdet. Dette er kun et par praktiske eksempler, jeg har trukket frem af en uendelig lang række.

Det er sagt tidligere, og jeg vil gerne understrege det, at enten en eventuel flytning kommer til at dreje sig om flytning til et sted i en kortere eller længere afstand fra det videnskabelige miljø, hvori den kgl. veterinær- og landbohøjskole er opvokset gennem mere end 100 år, vil det betyde en afbrydelse af højskolens virke, og netop i den tid, vi nu lever i, er det ikke afbrydelser af dette virke, vi skulle tilstræbe, men derimod en vedligeholdelse og en udvidelse, som er tvingende nødvendig, hvis Danmark skal følge med i den udvikling, der foregår i biokemiens og bioteknikkens tidsalder, hvilket er en livsvigtig betingelse for vort land. Derfor kan jeg under ingen omstændigheder, når sagkundskaben står bag og økonomien er den rigtige, anbefale, at man flytter den kgl. veterinær- og landbohøjskole nogen steder hen.

Om det veterinære studium har der været